

ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1923.-ΕΤΟΣ Ε' ΑΡ. 243

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 29 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ
ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΔΡΑΧΜΗ ΜΙΑ

Ἐπιταγαὶ καὶ Ἐπιστολαὶ ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸν
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΝ κ. ΑΝΤΩΝΙΟΝ Μ. ΣΥΡΙΓΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΑΤΕΡΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ
(Ὅδος Ἁγίου Κωνσταντίνου 7)
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΡΟΜΗΣ 16

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Ἐτησίᾳ δρ. 50.— Ἑξάμ. δρ. 25
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ   »   Φρ. 50.—   »   Φρ. 25
ΑΜΕΡΙΚΗΣ   »   Δολ. 4.—   »   Δολ. 2

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ :

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

Δημοσιεύσεις εἰς τὴν σελίδα τῆς ἀλληλο-
γραφίας : 30 λεπτὰ ἢ λέξις δι' ἑλίου. Διὰ ποιήματα
καὶ δημοτικὰς καταχωρήσεις ἰδιαιτέραι συμφωνία.

☐ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ☐

DIVINIA

ΤΑ ΚΑΛΠΙΤΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ
Ο ΦΟΒΟΣ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Όταν ήμουν σπουδαστής στο Καρτίε-Λατέν έγραφα τακτικά σ' ένα μικρό ξενοδοχείο στην άκρη του βουλεβάρτου Σέν-Μισέλ. Μεταξύ των άλλων είχα παρατηρήσει έναν άνθρωπο με γκριζά μακρυά μαλλιά, άγρο, έχοντας πάντα, καλοκαίρι και χειμώνα, τον γιακά του παλτού του σηκωμένο. Καθόταν πάντα στο διπλανό με το δικό μου τραπέζι. Άν και δεν μιλούσε ποτέ, καθόρθωσα να τον πλησιάσω και να συζητήσω μαζί του. Έμαθα ότι ήταν πενήντα εννιά χρόνων, ότι λεγόταν Ουάριος Μιχό, χήρος, χωρίς παιδιά, που ζούσε από τα εσοδήματά του. Δεν τον έβλεπα παρά της άρας του φαγού πάντα μόνο. Τό άδωνο και γλωμό προσώπο του έφανερώσε μια θλιβερή ενασχόληση που τον βασάνιζε, μια διαρκή θλίψη για κάποια αίτια έσωτερική. Πολλές φορές τον είχα ρωτήσει ποιά ήταν...

—Ή γυναίκα ίσως;
—Όχι.
—Οικονομική στενοχωρία;
—Όχι.
—Τί λοιπόν;
Στην έρώτησή αυτή βύθιζε σιγά τó κεφάλι του στο παλτό του, ψιθύριζε κάτι και έμενε άκίνητος, με τó μάλτι προσηλωμένο σ' ένα σιούδι ποίε άντικείμενο. Ένα βράδυ, πούγαμε βγή από τó ξενοδοχείο μαζί, με ρώτησε απότομα...

—Θέλετε νάρθιτε σπίτι μου; Θά μιλήσουμε.
Δέχθηκα. Φώναξε έναν άμαξά; αϊ τούδωσε μια διέυθυνση 'Ηλύσια πεδία. Σ' όλο τó δρόμο δέν μιλούσε. Τ' άμαξά σταμάτησε μπροστά σ' ένα πολ. τελέστατο μέγαρο:

—Πού είμαστε;
—Στό σπίτι μου.
Μπήκαμε και, άφου άνεβήκαμε μια πλατεία σκάλα και διασχίσαμε πολλά σαλόνια, των άποικων έμάντενα την πολυτέλεια, άν και στό σκοτάδι, φθάσαμε σέ μια πόρτα. Σταμάτησε, άναψε τó φός και μ' άφησε νά περάσω πρώτος.

Είπε τó δωμάτιό μου.
'Η έκκλησή μου ήταν άπεριόρατη. Στη μυθική πολυτέλεια της επιπλώσεως τού διαμπίου άυτού κυριαρχούσε τó θαυμάσιο και αισθητικό γούστο τού δεκάτου όγδόου αιώνα. Και όνομάζετα Μιχό. Κι' έρωσε σ' έκκινο τó ξενοδοχείο. Τόν κίτταζε. Βυθισμένος περισσότερο, παρά καθισμένος μέσα σέ μια πολυθρόνα ό άνησχυόσε αυτός με τó βαθυλά μάτια, μου φαινόταν κάτι περίεργο. Για μια σι γιή μετανοήσα πού είχα πάει. Μού έκανε νόημα νά πάω νά καθίσω κοντά του. Τότε, μέσα στη σιωπή, με κλεισμένες της άκρες, άδιάρρηστος στον πλούτο πού τον περιτρούριζε, μού είπα:

—Πρέπει νά πώ σέ κάποιον τó μυστικό της μελαγχολίας μου. Έδω και πολλά χρόνια ή ζωή μου δέν εινε παύσα διαύ ής άγωνία. Δέν μαντεύετε γιατί; Θά σας τó πώ. Έχω φτωχόμενη στό μυαλό μου μια ιδέα πού δέ μου φεύγει ποτέ.

Και σκύβοντας μ' έπιασε από τόν ώμο και μούπε σιγά σά νά ντριπότανε για τήν έσομολόγησή του:

—Φοβάμαι τó θάνατο.
Έφρικίασα.
—Φοβάμαι τó θάνατο, μού έπανελάβε πάλι, τονίζοντας τās λέξεις. Καταλαβαίνετε πόσο είμαι δυστυχής;

Έκανε αυτήν τήν όμολογία με τó ύφος ενός παιδιού, πού θέλει νά τó λυπηθούν. Τόν διέκοψα:

Δέν είσθε ό όμοιος. Όλος ό κόσμος προτιμά νά ζήση και πούλύ μάλιστα.

Συνεπλήρωσε κουνώντας τó κεφάλι.

—Δέ με καταλαβαίνετε. Δέν έχω τήν άγάπη της ζωής, αλλά τó φόβο τού θανάτου. Δέ θέλω νά πεθάνω... δέ θέλω νά πεθάνω. Πώς μού ήρθε αυτή ή ιδέα, δέν ξέρω. Από τά πρώτα χρόνια που ήμουν νέος. Όλόκληρη τή ζωή μου τήν πέρασα με τó μαρτύριο αυτό. Όταν σηκώνομαι, όταν ντύνομαι, στό δρόμο, όταν τρώω, παντού, παντού, μέχρι τήν ώρα πού πέφτω νά κοιμηθώ, με κωνηάει. Τή νύχτα κυριαρχεί στον ύπνο μου, σ' όνειρό μου. Έχω τρακόσιες χιλιάδες άσες εισόδημα και ή σημαντική περιουσία μου δέ μπόρεσε νά με κινή νά ξεχάσω ούδ' ένα τέταρτο. Έδοκίμασα όλες τήν ήδονές. Διαβάζω στό μάλτι σας μια λέξη πού είν' έτοιμη νάρθι στό χέλι σας. Ό έρωσ. Άι ό έρωσ! Τόν έζητησα, τόν βρήκα και τόν έχασα.

Είχα πολλές έρωμένες και όρατες. Παντρεύτηκα μια γυναίκα πού μ' έλάτρευε. Στην άρχαλιά όμως της έρωμένης μου, στην καρδιά της άγαπημένης γυναίκας, σέ κάθε στιγμή ή σκέψη, ή αιώνια σκέψη. Πρέπει νά πεθάνω, πρέπει. Θάρθη ή σειρά μου σέ δέκα χρόνια ή σέ είκοσι. Ίσως αύριο. Ίσως και σέ δέκα λεπτά. Ποιός ξέρει; Έί Λοιπόν, κύριε, της στιγμής αυτές τó μυαλό μου εργαζεται. Βλέπω χίλια πράγματα, χίλιες μικρολεπτομέρειες συγχρόνως, με άκριβεια φωτογραφική. Τόν έαυτό μου στό κρεβάτι. Με φυλάει. Τά κερά μινε. Τό φέρετρό μου σέ μια γυναίκα μού φαίνεται πώς εινε λίγο μακρό. Με πέρνουν κάτι άνθρωποι πού φορούν μαύρα, με σαβανώνουν και με... Όλα αυτά μού προσεχούν φόβο. Δέν επιμένο όμως. Βλέπω ότι τά λόγια μου σάς κίνουν έντύπιοι. Δέν θέλω νά γίνετε και σεις σαν και μένα γιατί ξέρω καλά πόσο ύποπφο. Σάς είπα πού όλιγο πώς είχα παντρευτή. 'Η γυναίκα μου δέν υπάρχε πιά. Είχα δυό παιδιά, τόν Παύλο και τή Γενεβιέβη. Πέθαναν. Οι γονείς μου κι' αυτοί. Κ' έχω μείνει μόνος μου, αυτή εινε ή ζωή μου. Σταθήτε! Τώρα πού σάς μιλάω, έχω τó θάνατο δίπλα μου, εινε εκεί στό κρεβάτι μου. Τό αισθάνομαι. Αυτό διαρκεί πενήντα χρόνια. Άντιο νέε μου... Σάς μελαγχολό άδικα. Πηγαίνετε σπίτι σας... Πηγαίνετε.

Σηκώθηκα και με συνώδουσε ως τήν πόρτα ταραγμένος. Δέν ξαναήρθε πιά στό ξενοδοχείο πού τόν γνώρισα και με τόν καιρό τόν έξασα. Έταξείδουσα. Δυό χρόνια κατόπι, περπατώντας στό 'Ηλύσια Πεδία, έφρικίασα άναγνωρίζοντας τó μέγαρο πού μού είχε κάνει μια νύχτα τήν περιείγη έσομολόγησή της φρίκης του. Κυριετίτρα από τήν περιέργεια νά μάθω τι άπέγει ό μανιαχός μου. Χτύπησα τήν πόρτα. Ένας γέρος ύπηρέτης παρουσιάστηκε:

—Ο κ. Μιχό;
—Πέθανε πέρου, κύριε.
Σαμνιάσθηκα και λυπήθηκα.
—Έδω σ' αυτό τó σπίτι;
—Μάλιστα, κύριε. Ήμουν έδω με τó γιατρό. Κάθε ώρα στις στιγμές της άγωνίας του, μού έλεγε: «Πέτρο, Πέτρο, φοβάμαι». Και μια φορά, ξαφνικά, άποσπάστηκε από τά χέρια μου, τά μάτια του άνστράφηκαν, ψιθύρισε: «Αυτό ήταν ό όρος...» κι έβρυχήσε.
Μστάφρασε Κ. ΚΡΟΝΤ...

ΑΓΑΠΗΣ ΛΟΓΙΑ

ΔΕΝ ΣΟΥ ΚΑΚΙΟΝΟΣ

Δέν σου κακίω μπεμπέκα μου. Ύστερ' από έναν δλόκληρο χρόνο πού είμαστε χωρισμένοι ή ψυχή σου λύγισε και για μια στιγμή ή σκέψη σου μ' άρνήθηκε. Άπ' τó κομφού σου γράμμα πού με τόση ειλκρινεία και άγνότητα έγραψες καταλαβαίνω όλη τήν πάλη πού νύγαν μέσα στη μικρή σου καρδούλα. Γι' αυτό και σέ συγχωρώ. Πώς μες κίτταζες με τά μεγάλα σου μάτια τήν πρώτη μέρα πού είδωθήκαμε ύστερ' από ένα χρόνο. Περήμενες πηλώρα λόγια, περιμένοτες ίσως νά σου ζητήσω έξηγησεις για ό, τι ό κόσμος λέει για σένα. Μά όχι! ή ματιά σου αυτή μ' έφθινε. Σού πήρα τó χέρι και τόφερα τυφρώρ στά χέλι μου. Τι έυλογημένη στιγμή και πόσο τήν είχα ποθήσει στό μακρινό της έξορίας μου τόπο. Πόσα ύπέφερα! Θέλω νά γυρω στό στήθος σου και ν' άκούω τούς παλμούς της καρδιάς σου. Δέν ειναι για μένα; Κι' έπειτα τί; Σου φάνηκα πολύ καλός; Μπαρ-τ και νά μνή άγαπας τήν τόση καλωσύνη. Κι' άν έσύ δέν μπόρεσης νά δικαιολογηθής ζς τόν έαυτό σου θά σέ δικαιολογήσω έγώ.

Είσα μικρό-ύλα μπεμπέκα μου. Κάποιος με λάμψι έκθαμβωτική παρουσιάστηκε μπροστά σου και θέλησε νά σέ παρασύρει. Ψιθύρισε σ' αυτί σου λόγια πλάνα πού σέ μάγ φαν κι' άρχισες τότε νά νάθισαίς, νά συγχινησαι. Δέν ήταν έδω τó σιβαρό χέρι πού θα σέ κρατούσε. Κι' άφέθης όμ νά πέσης στό γορμενικό μύ νά τόν κυτάξεις από τά άρξά σου. Μά τώρα είμ' έδω έγώ πού θα σ' άπολέσω μεσ' άπ' τά νύχια τού όρνιτσιού άυτού και θά σέ πάω ψηλά ήκει πού ήσουν πρώτα. Σ' άγοπά όπως πάντα όπως ποτέ δέν έπαψα νά σ' άγαπάω. Είσα μικρούλα, Μπεμπέκα μου. Δέν σου κακίω. ΕΣ ΠΕΡΟΣ

ΞΑΝΘΟΣ ΜΟΥ ΤΗ ΧΑΡΑ

Ένώ τó δελτι γλωμό άργοπεθαίνει ξεψυχισμένη ως τ' αυτία του φάνα ή φωνή της μακρυνης φωνήρας πού λιγοθυνά από έρωτα. Νά! Τώρα μια ζώή άκόμα νοιώθω μέσα μου νά σ.γορβώ. Είν' ή πηγή της χαράς πού στεφίρω σέ στήθη μ' άπόψε...

Μά γιατί ή ψυχή μου περιλύθη ως τó θάνατο βρίσκεται; Γυρνώντας τριγύρω μ' έρευ-

ΠΑΛΙΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Η ΝΥΧΤΑ ΤΟΥ ΜΑΗ

Η Μούσα

Πάρε τή λύρα ποιητή και δός μου ένα φιλι...
Γεννιέται άπόψε ή άνοιξη, φλόγα ν' ε' άεράκι, άνοιξες στή βατομοροιά τó τραγαφυλλάκι.
κι' ό σπίνος πού τή χαρηνή νά φέξη καρ- [τεράει
στις πρώτες πράσινες βραγές ξεπεταχτές [ληθάει.

Πάρε τή λύρα ποιητή και δός μου ένα φιλι.

Ο Ποιητής

Τι σκοτεινάδα, μέσ' τήν κοιλιάδα!
Θαρώ ό σέ πάλινος κάποιος οκιά στό δάσος σάββε, μακροιά!
'Εβγαλε πέρ' από τó λειβάδι,
κι' ήταν τó πόδι της στή γλόη χάδι!
Παράξεν' όνειρο! - νάτην, περνάει!
μά πάλι σβύνεται, χάνεται, πάει...

Η Μούσα

Πάρε τή λύρα ποιητή κι' ή Νύχτα στά [χορτάρα
κουνάει σέ μωσχόπτελος τήν αύρ' άνάρια- [νάρα.
Τό ρόδο άκόμ' άπάρθενο ζηλιόικα σφαλάει
σιή μέλσοα πού τή μεθά τόσο πού έσφυγάει!
'Ακού!.. παντού σιωπή... θυμώ τήν πολυ- [γαπημένη!
'Η άχτύδα πού στις φιαμοριές άπόψε [κατεβαίνει
άφινει ένα γλυκύτατο γαιρέτιμα πριν σβύση.
'Απόψε δια τ' άνθίσουσε, ή άθάνατη αυτή [φύση,
άπό ψιθύρους κι' εσθιάδες κι' άγάπες [λες
σαν γάμον κλίση δλόδαρη δυό νεύους [γυμνεί
δταν [κοιμίζε.

Μετ. Γ. Σημεριώτη ALFRED DE MUSSET

Η ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ ΘΥΜΗΜΑΤΑ
... 'Ηταν βράδυ... Τά παλιά τά χρώ-
νια της τρελλής κείνης ζωής, μωχούχονταν
στό μυαλό μου, θυμίζοντάς με τίς τόσες
γλυκές άναμνήσεις π' άπάνω σ' αυτές είχα
περάσει τά καλλίτερα μου χρόνια...
'Ενα μύρομα π' άνέβαινε άπ' τά κοντινά
γίασεμά και τόχλωμόφως πόριχνε κείνη τήν
ώρα τó χρυσό φεγγαράκι, έδινε στό σμά
μου μια τρελλή, ευχάριστη άνατριχίλα. 'Ηταν
τό ίδιο τó βράδυ, πάνω στη βεράντα, πάνω
στον καναπέ κείνο τόν άπόμακρο, στόν κρυ-
μένο σκεδόν άπ' τίς γλάστρες, καθόματαν...
Μά, ένα άλλοωτικό άεράκι, π' έλεγε τή μυ-
ρωδιά της γλυκιάς, για μένα, έρημου, άνα-
κατωμένο με τή γλύκα πόριχνε ή φρονούλα
της και με τó μύρο τού σώματός της, έχοθία
της και κτυπούσε πάνω μου. Σάν φόρος-θύμα-
μαι-μ' είχα καταλάβει... σφίχθηκα πού κον-
τά της, τó χέρι μου έχάιδυε τά μαύρα της
μαλλιά τά φτιασμένο άπ' τόν πλούσιο έβανο,
ένώ τ' άλλο π' έσφιγγε τó δικό της, άθελα
σφίχθηκε περισσότερο... Σάν ένα ρίγος νά
μ' έπιασε μεταδίδοντάς τó και σ' αυτή και
τά μάτια μας σάν νάτανε συμφωνημένα στόν
ουρανό πέσανε, πούφαινότανε ένα κομμάτιου
άπ' τόν κυρτό θλόο της βεράντας... Κίττα-
ζαν, φαίνεταί, νά βρούν τ' άστέρια γιά νά τó
παρακαλέσουν...

... Όλα καθήκανε από τότες. Τό γλυκό άγέ-
ρο της έρημου τ' άνακατεμένο με τή μυρω-
διά τού μύρου της δέν έρχεταί πιά. Τό κε-
φάλι μου ζαλίζεται από μια καινούργια μυ-
ρωδιά, τή μυρωδιά τού γίασεμού... Ένα δά-
κρυ άθελα άνεβαίνει στή θύμησή τού γλυκού
αυτού περασμένου, πού τόσο κάποτε μάς
πληγώνει...
Ντίγιος Γ. Κουτάς

νητικό βλέμμα αισθάνομαι τήν παγινή μο-
ναξιά νά κουβαριάζη τή δόλια μου ψυχή, πού
διψάει για τήν τροφή της άγάτης, αυτή κι'
όχι τó σμά μου!

Σ' άποχίτθ, άγαπημένη μου, κ' ένώ παν-
τού μπρός στά μάτια της φαντάζης, πουθενά
έν τούτους δέν μού βρίσκεσαι.

Ό, θυμίσου ξανά, χροσού μου, και σφες τά
βήματά Σου ως τó μακρινό άκρογυάλι, κεί
πού με προτοουνηνίτησε. Θά μ' εύρης κου-
ρασμένο και πάλι, παραπονεμένο νά κάθω-
μαι στό στενό τού βράχου παγκάκι, πού μ'
άπέριττη ώμορφιά ή καλωσήσθια της φύσης
έχει λαξέψει.
Τόβλιος Γ. Χαλούλας

ΠΩΣ ΘΑ ΜΠΟΡΕΣΗ ΚΑΘΕ ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ ΤΗΣ "ΣΦΑΙΡΑΣ",
ΝΑ ΕΚΤΕΛΕΣΗ ΟΛΑ ΤΑ ΠΕΙΡΑΜΑΤΑ ΤΟΥ ΤΑΧΡΑΝ ΜΠΕΗ
Ο ΙΑΤΡΟΣ Κ. Γ. ΜΑΪΧΟΣ ΞΕΤΙΝΑΖΕΙ ΜΕΣΑ ΣΕ ΛΙΓΕΣ ΩΡΕΣ
ΤΟΝ ΠΕΡΙΦΗΜΟΝ ΤΑΧΡΑΝ
Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ ΤΟΥ ΦΑΚΙΡΟΥ ΜΕΣΑ ΕΙΣ ΤΟ ΘΕΑΤΡΟΝ ΚΟΤΟΠΟΥΛΗ

Κάθε άναγνώστη; της "Σφαίρας" θά ειναι
άπό όμμερον εις θάνατον νά εκτελήση με τόν
πλέον εύλογο και άίνδονον τρόπον όλα εκεί-
να τά καταπληκτικά (!) πνευματικά πει-
ράματα τού περιφήμου Φακίρου Ταχράν Μπέη.

Θα μπουρ ή φαιότατα μια βραδεία μέσα στό
σπίτι του, μπροστά στούς δικούς του, μπρο-
στά στήν παρέα του νά... πεθάνη, νά ταφή μέ-
σα στό χάμα κ' ύστερα από μισήν ώρα νά ση-
κωθί και νά συνεχίση τó γλέντι του. Θά μπου-
ρή νά σκληρήνη άπαράλλακτα όπως ό Φακί-
ρης τó σόμα του σέ τέτοιου βαθμού ύστε ν' ά-
ναβρούν και νά σταθούν επάνω στήν κοιλιά
του όλα τά... μέλη της οικογενείας του, χωρίς
νά αισθανθί άυτός τó παραμικρόν βάρος, χω-
ρίς νά λυγίση ή κοιλιά του. Θά μπουρ άκό-
μη νά τρυπήση της σάρκός του με μοχαίρια,
με βελόνες, με σακκοράφες και ν' άφήση νά
τρέξη ή νά μνή τρέξη τó αίμα του άναλόγως
της όρέξείας του. Θά μπουρ ή νά κινή όλα έ-
κείνα τά καταπληκτικά θαύματα, πού είδαμε
νά κινή ό Ταχράν Μπέης επάνω στή σκηνή
τού θεάτρου "Κεντρικόν" εις τρόπον ώστε ν'
άμφιβάλλη κανείς άν τά κινή ένας κοινός άν-
θρωπος ή ό Ταχράν.

Ο ΤΑΧΡΑΝ ΕΝΩΣ ΑΓΥΡΤΗΣ

Τι είδους Φακίρης λοιπόν ειναι αυτός ό πε-
ριφημος Μπέης άφου και ό κοινότερος άνθρω-
πος μπουρ νά τόν μιμηθί όποια όρα θέλει;
Τι ειναι; Ένα τίποτε, ένας άνθρωπάκος πού
έδιδε παραστάσεις της άποκορής στή πατρίδα
και ό όποιος κατέπλεσε μια μέρα στό φιλό-
ξενο αυτόν τόπον για νά μάς παραστήση τόν
υπεράνθρωπο, εκμεταλλευθείς και αυτός τήν
επίσταίαν τήν διακρίνουσαν τούς καλούς κ' ά-
γαθούς συμπολίτας.

Όμολογουμένως ό σαλτιμπάγκος αυτός ε-
κίνησαν ύπερ τó δέον τήν προσοχήν των
'Αθηναίων. Άπό τās παραστάσεις του έφευ-
γεν ό πολύς κόσμος με μια κακήν άνησυχίαν
στήν ψυχή του. Κατώρθωσε με τούς κομπο-
γιαντισμούς του νά συγχλόνηση τήν κοινο-
νία μας. Έκινδύνευσε άκόμη και τó θρησκευ-
τικόν αισθημα τού κόσμου τού άπλοϊκού. 'Η
ταφή και ή άνάστασις του, δύο πειράματα τά
όποια τόσον συχνά μετεχειρίζετο ό Ταχράν,
έγιναν αίτια νά άνησυχόση ό κόσμος και γά
αυτάς άκόμη τās βασείς της χριστιανικής
θρησκείας. Δέν ειναι άστειόν ένας άνθρωπος
νά παθαίνη και ν' άνασταίνεται.

Κι' όμ μόνον τόν άπλοϊκόν κόσμο κατώρ-
θωσε νά ποιήση ό ταχυδακτυλογός αυτός
άλλά και τήν επιστήμη αυτήν. Εύρέθησαν δυ-
στυχώς άνθρωποι από τόν 'Επιστημονικόν κό-
σμον των 'Αθηνών, ό όποιοι έπιστευον τήν
δύναμιν του της όποίας και έγιναν κήρυκες.
Διαρρηξίς ιατροί ύπεδουλόκισαν όλην τήν έ-
πιστημονικήν των άξίαν εις τόν κομπογιαντι-
σμόν ενός 'Αρμενίου και πολλοί δημογορά-
γοι παρεχώρησαν τās στήλας τον ίνα έξαρθί
ό μάγος της 'Αρμενίας με τó κομμένο μου-
σάκι. Και αυτός, αυτός ό Ταχράν εκολάφη
τες τήν επιστήμη, έφενάκιζε τó κοινόν, έδυ-
νάμωνε τήν αυτοπροαίρετον προπαγάνδαν
του και... έσπέσανε. Λοιπόν μια μέρα, όταν τó
πράγμα είχε φθάσει εις τó άποχώρητον, και
ή άναίτια τού Φακίρου ήπτελει πλέον σπου-
δαίως τó θρησκευτικόν αισθημα των άπλοϊ-
κων 'Αθηναίων, τήν σοβαρότητα της Επα-
στήμης και τó δυστυχές ποροτόλιον των
επίστων, ως πού μια μέρα ένας οδοντοια-
τρός ξεπετάχθηκε θαρραλέα, σάν ένας σταυ-
ροφόρος, από τήν πλατείαν της Βάθης ήλθε
έν τφ μέσω όλων των κεχηγρότων θαυμαστών
τού Φακίρου και έβροντοπροφήσε.

—Μάς κοροϊδεύει όλους αυτός. Δέν είπε
παρά ένας δεσιποτέγγης ταχυδακτυλογός.
Καμία σχέση δέν έχου άπό όλα πού κά-
νει με τόν πνευματιμόν και τόν ύπνωτιμόν.
Όλα εινε παγινίδια. Όσα κάνει εκείνος θά
τά κάνω τώρα έγώ και θά τόν ξετινάξω.

Και ό σταυροφόρος αυτός, πού άλλος δέν
ήταν από τήν οδοντοιατρικόν κ. Γ. Μαίχον, τόν
γνωστόν τιμημένον 'Αθηνήν τού Πανελλή-
νιου, άνέβηκε στή σκηνή τού θεάτρου Κοτο-
πούλη και άρχισε νά εκτελή ένά-ένα όλα τά
πειράματα τού Ταχράν, τά ίδια ένά-ένα περι-
άματα, με τά όποια κατώρθωσαν αυτός νά
στραβώση τόν κόσμον και νά μάς κολλήση

όλους τήν νέαν επιδημικήν νόσον Ταχρανίτιδα.

ΟΜΙΛΕΙ Ο ΙΔΙΟΣ

Άφη τον. Εινε αυτός, αυτός ό γιατρός πού
άνέβηκε στή σκηνή για νά σώση άκριβώς τó
γόντρον της 'Επιστήμης. Δέν εινε μάγος. Εινε
ένας λογικός άνθρωπος, με λιγάκι έξυπνάδα,
ό όποιος άφου παρηκολούθησε καλά εκ τού
πληθίον, ως μέλος της 'Επιτροπής, όλα τά
πειράματα τού Ταχράν, έσχετα σημερα νά
κινή τās άποκαλύψεις του και νά μάς πείση
ότι τó μυστήριον πού εκράπτετο μέσα σ' όλα

Ο κ. Μαίχος ως άθλητής. Ο άνθρωπος πού έντός μιας ώρας έκου-
ρέλιασε μέσα στό θεάτρον Κοιτοπούλη τόν ψευδοφακίρη Ταχράν.

τά υπερφυσικά, όπως έλεγεν ό κόσμος, πει-
ράματα τού Φακίρου, δέν ήταν τίποτ' άλλο
παρά ένα κολοκωδάκι νερόβραστο με τήν άπα-
ραιτήτην οίγανούλα.

ΠΡΩΤΟΝ ΠΕΙΡΑΜΑ

Ό Ταχράν, κύριον, περνάει από τās σάρ-
κας του βελόνας και μοχαίρια και κατορθώ-
νει νά συγκατλή τó αίμα του, ώστε ένφ τόν
τρυπάτε επανειλημμένως νά μνή τρέχη ούτε
σταγόνα αίμα. Αυτό τó πείραμα θά τó κινή
κι' έγώ. Αυτή ειναι μια βελόνη ίδια μ' εκείνη
τού Ταχράν Μπέη. Τήν περνά από τó κρέας
τ' άριστερόν μεν μπράτσο. Αυτή ειναι άλλη
βελόνα, τήν περνά από τó κρέας τ' άριστερόν
βελόνα, τήν περνά από τó κρέας νά τρέξη αίμα;
Μου μπάραστο. Θέλετε τώρα νά τρέξη αίμα;
Θέλετε. Τραβώ τή βελόνα αυτήν. Παρατηρεί-
στε τó αίμα. Δέν θέλετε νά τρέξη αίμα; Θέλε-
τε νά τó συγκατλήσω όλο στήν καρδιά μου;
δπως τó κάνει και ό Ταχράν; Τραβώ τήν βε-
λόνα από τ' άλλο μπράτσο. Βλέπετε πουθενά
άίμα; Πουθενά. Τό πείραμα έγινε ώσαν νά
έθ' έκανεν ό ίδιος ό Ταχράν. Τώρα θά σάς έ-
ξηγησω τόν τρόπον με τόν όποϊον τόκανα, ό
όποιος τρόπος χρησιμεύει και στόν Ταχράν
διά νά ξεπατή τόν κορινόν. Στό ένα μου
μπράτσο, πρώτου περάσω τήν βελόνα εφρόν-

τησα προηγουμένως νά κάμω μια ένεση άν-
τροναλίνης ή ό τία έχει τó ιδίωμα όχι μόνον
νά μη σάς άφινε νά πονήτε, αλλά και τó αί-
μα δέν άφινει νά τρέξη. Άφου έκαμα τήν ένε-
ση μου τήν μεγάλην αυτήν βελόνα. Στό
άλλο μπράτσο δέν είχα κάνει ένεση. Τό είχα
όμως άλόγως με λίγην κοκκινήν διά ν' άπο-
φύγω τούς πόνους. Έπέρασα και από κεί ό-
πως είδατε μια βελόνα. Τώρα μού λέτε πως
θέλετε νά τρέξη αίμα. Τραβώ τήν βελόνην
άπό τó υπέρτατο, στό όποϊον δέν είχα κάνει
ένεση. Τό αίμα άρ-
χισε και τρέχει. Το-
ρά δέν θέλετε νά
τρέξη αίμα. Τραβώ
τήν βελόνα από τ'
άλλο μπράτσο. Σ'
αυτό όμως έχω κά-
νει ένεση και ή έ-
νεση δέν άφινει τó
τό αίμα νά τρέξη.

Μ' αυτό τόν τρό-
πο μπουρ νά τρυπή-
θω και με μοχαίρια
άκόμα σέ φαγά
του χωρίς νά πονέη
και χωρίς νά δώ όύ-
τε μια σταλαγματιά
άπό αίμα.

Είδατε τόν Τα-
χράν; Δέν άφινει νά
τού περάσετε τούς
βελόνες από τó μέ-
ρος πού θέλει έ-
σείς. Σάς τής βίδει
σάς λέγει όμως
νά τρυπήσετε σέ
πριεμένον μέρος.
Στό μέρος δηλαδή
πού έχει κάνει τήν
ένεση.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΠΕΙΡΑΜΑ

Ό Ταχράν άφί-
νει νά τού δέσουν
τά μάλτι και ύστε-
ρα περπατεί επάνω
σέ μια τετλασμένη
γραμμή πού έχου
χαράξει προηγου-
μένως στό πάτωμα
με κίμωλα. Διατείνε-
ται όι τούτo τó έ-
πιτυγχάνει δύναμι
της σκέψης άλλου
άτόμου, τó όποϊον

τόν κρατεί από τó χέρι. Βλέπει δηλαδή ό Τα-
χράν τήν γραμμήν διά τής όρέξείας άλλου άν-
θρώπου. Σάς βεβαίω ότι ή συνδρομή αυτή ειναι
έντελώς περιττή. Έγώ με κλειστά τά μάτια
θά περπατήσω επάνω στήν γραμμήν, χωρίς νά
κλέψω κανένος τήν σκέψιν και τήν όραση.
Δέστε μου τά μάτια. Έπιμένετε νά μού βέ-
λετε από μέσα και βαρβάνι, όπως έκαμα και
ό Ταχράν; Τό δέχομαι. Είσα βέβαιον τώρα
πως με τόσα βαρβάνι και με τόσο γερό δέσι-
μο τών ματιών ειναι άδύνατον νά βλέπω.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ. Η συνέχεια των
άποκαλύψεων. Με ποιό τρόπο κατορθώνει
και θάπτεται ό Ταχράν. Τέλειο ξεκουρέλια-
σμα τού Φακίροειδούς άγύρου.

Ο ΤΑΧΡΑΝ ΠΡΟΚΛΑΙΕΤΗΙ
ΝΑ ΑΠΟΔΙΕΙΗ ΤΗΝ ΔΥΝΑΜΙΝ ΤΟΥ

Ό κ. Γ. Μαίχος δέν ζήτη έπó τος κ. Τα-
χράν ούτε νά ταφή εις τó Στάδιον ούτε νά πε-
ριπατήση επί των κινμάτων διά νά άποδειχθί
ή Φακίρική δύναμις του. Τόν προκαλεί εις
ή Φακίρική δύναμις του. Τόν δάση ως ά-
μοιβήν 100 χιλιάδες δραχμών, τās όποιās θά
καταθέση εις τήν 'Εθνικήν Τράπεζαν εάν ένα-
χθί νά βυθίση τó πρόσωπον μέσα εις ένα
κίτιο γεμάτον νερό και νά μείνη μέσα σ' αυτό
25 μόνον λεπτά της ώρας. Ό κ. Ταχράν κα-
λείται νά... πνιγί μέσα σέ μια κουταλιά νερό.

Παραθέτω σήμεραν δύο επιστολάς, πού έλαβα από τού εξωτερικού, από δύο Φεμινίστριμας δημοφίλους. Είς τας κυρίας αυτές είχα προ καιρού γράψει έκτενώς περί τής προκηρύξεως και του σκοπού του Δημοψηφίσματος. Ίδού τώρα τι μου άπαντούν. Η επιστολή των έν μεταφράσει έχομεν ως εξής:

Λονδίνον 2 Σεπτεμβρίου
Αγαπητή Στέλλα,
Ελάβον την επιστολήν σας περί τής προκηρύξεως εις τού περιοδικόν σας «Σφαίρα» του Φεμινιστικού Δημοψηφίσματος καθώ, και τα σχετικά τεύχη τα όποια είχεν την καλωσύνην να μου στείλει. Σας συγχάρω διότι ανέλαβατε την ήσκιαν ενός τόσον ώφαιου άγώνος, από τόν όποτον ή «Ελληνίς» θα έξέλθη όλοία την φαντασίαν ημετέρας Φεμινίστριας τού Έξωτερικού.

Σας βεβαίω δι ό άγων αυτόν των Έλληνίδων γυναικών θά τύχη τής άμέσου ύποστηρίξεώς μας. Πιστεύομε ότι δεν θά πάσω να σμλώ δια τού δικαίου σας πρως όλα εκείνα τά σημεία που ζηρεά σημεύεται ή Φεμινιστική κίνησις.

Με την παράκλησιν τάχως να με καταστήσετε ένημέρον των άποτελεσμάτων του δημοψηφίσματος σας, σάς εκφράζω τώ έχάρη δια συγχρητήρια έμου καθώ και όλων των έν τή πόλει ταύτη συναδέλφων μου.

Κα Edith Clound
Αντιπρόεδρος του 2ου
Φεμινιστικού Κομιτάτου
του Λονδίνου

Παρίσιος, 7 Σεπτεμβρίου

Πρός τού Περιοδικόν «Σφαίρα»
Μετά χαράς έγενόμην κάτοχος τής; από 27ης Αυγούστου επιστολής σας καθώ; και τής προκηρύξεως σας τής σχετικής με τού δημοψηφίσμα σας περί των Έλληνίδων Φεμινιστριών. Τή άληθειαν μετά μεγάλου ένθουσιασμού θά παρακολουθήσωμεν από έδω τού όροτον αυτό ξύλημμα τής Έλληνίδος και θά τής δώσωμεν τας καλλίτερας βοηθείας μας δια τιν άποκαρτίων του έξανθρωπιστικού έργου τής. Άς μη διατάξη πλέον και ή Έλληνίς. Είς όλα τά Βαλάνια ή γυναικες κινούνται πρυεταδώς. Μόνον ή Έλληνίς καθυστερούσεν. Άς μιμηθί και αυτή τού παράδειγμα των άλλων γυναικών. Θά την ύποστηρίξομεν πάση θυσία.

Μεθ' ύπολήψεως
Κα Marie Lanprele
Πρόεδρος τής Παρισινής
Φεμινιστικής Ένώσεως

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΤΩΝ ΓΝΩΣΕΩΝ

Διαμαρτυρούμεν εναντίον των κυρίων, οι όποιοι ουδέποτε επέβλεψαν εις τών άνήψων των γυναικών και τούς άποκαλώ άπισθοδρομικούς Θεωρούν την γυναίκα κτήμα τον και φροβούντα τας άνυπότακτους συνεκίας, έν περιπέσει και δοθή ψήφος εις αυτάς.

Κατίνα Δρεττάκη
—Ο άνδρας ουδέποτε θ' άφήση την γυναίκα να εισέλθω στή Βουλή, όστι αυτή ήζει να κυριαρχήσιν από τώρου σέ όλα, γιά νάχη κάτω άπ' την ποδιά τής τόν άνδρα, όθμα πιστό και όργανο τής. Ιωάν. Β. Γιαννάκης

—Η γυναίκα στή σύμμενην περίστασιν δεν είναι ίκανή ν' αναλάβη, τόσα μεγάλα βάρη, διότι δεν βλέπει τής γυναικεία πέρα από τή τύχη τής.

Νοταράς
—Η γυναίκα δεν είναι εις θέσιν να διοικήσιν τόν έαυτώντης πός; θά διοικήσιν άλλους; Ανδρέας Σένος

—Άλλοίμονον άν άντιπροσωπευώμεθα στή Βουλή από κορίτσια 16 22 έτών και γυναικες άμορφες με μί κοινή γνώση.

Κώστας Πολυκράτης
—Η γυναίκα άφελει να έργασθί με τόν ζήλον που τήν χαρακτηρίζει και θά έργασθί. Η γυναίκα πρέπει να έλθω στή ίδιον επίπεδο με τόν άνδρα, στή θέσι που τής άρμόζει γιά ν' αναδειχθούν τά προτερήματα τής.

—Κακόμοιροι άνδρες! και σεις ακόμη διδέτε την ψήφον σας στήν έχιδναν; Άλλοίμονον. Έσαμεινόνδης Πουλής.

—Φρονώ πως μια γυναίκα δεν έχει τού θάρρους να ύλάγη εις την Βουλήν, διότι μέσα εκεί συχνά σπάνε μελανοδοχεία, πετούν καρτέκλες και άρπάζονται και στή ύβλο, έτσι που μια γυναίκα να ενε άδύνατον να άνθέξη σέ τέτοιες συγκινήσεις. Γρηγόριος Α. Ραμν.

—Η γυναίκα δεν έχει όσην τόλμην άπαιτείται διά να εισέλθω εις την Βουλήν. Καλλίτερα όλοπόν να καθίσω σίνου της και ν' άφήση

εις τόν άνδρα τής τού βουλευτικόν κτλ. Έμμ. Μλόμ...

Η ΠΟΡΕΙΑ ΤΗΣ ΨΗΦΟΦΟΡΙΑΣ

Ψήφοι έλήφθησαν άόλη:

ΔΙΑ ΤΩΝ ΠΣΤΙΚΩΝ ΣΥΝΑΓΕΜΩΝ

*Υπέρ τής διδος Μαρίας Κοιλουμπά: Νικ. Λαμφοπούλου 6, Γεωρ. Παπαχρήστου 1.
*Υπέρ τής διδος Ρίτας Μεγαλιίδου: Στέλλα Έσοργιαν 1, Ύιός Σελήνης 1.
*Υπέρ τής διδος Vichi Nicolaΐδου: Θεμ. Φωτίου 4, Άριστ. Μαυρωτάς 1.
*Υπέρ τής διδος Ισμήνης Φρανκιά: Ι. Κωντοβουδίας 1, Γρασεμν Πουλιάκης 5, Εί-

Δας ΜΑΡΙΑ ΕΠΙΤΡΟΠΑΚΗ
Αστικού συνδέσμου Αθηνών

ρήνη Πουλιάκη 1, Ίωαν. Γεωργιάς 3, Φωκίον Σουπαλιάς 1.

*Υπέρ τής διδος Νίτσας Λοιδωρικιώτου: <Χρηματισ 3, 4, Κώστας Φλογράς 2, Κώστας Άντωνοπούλος 1, Άριστ. Μαυρωτάς 1, Άχιλ. Τσοπανάκης 1.

*Υπέρ τής διδος Διλης Διοκοπούλου: Μύρων Δασκαλάκης 20, Έμ. Μαρής 2, Σπύρος Δημητρίου 3, Γεωρ. Άντωνιάδης 1.

*Υπέρ τής διδος Βριγνίνας Αμφοπούλου: Πίτης Ρακίδης 5, Μίμης Βρεττός 13.

*Υπέρ τής διδος Φούλας Γιαννάκης: Γεωργ. Παπαΐουλιος 1, Άνδρέας Γκολφινοπούλος 1, Γεωρ. Ροδόπουλος 1, Μάνθης Π. 1.

*Υπέρ τής διδος Διζέτας Μωραϊτίδου: Γιάννης Παυλάς 10.

*Υπέρ τής διδος Αίσιος Κανελοπούλου: Μίμης Γιαννιόπουλο 11.

*Υπέρ τής διδος Άθανασίας Τσιτάρα: Ύιός Σελήνης 1, Θεοδ. Τριανταφύλλης 1.

*Υπέρ τής διδος Ιωάννης Καρναβέλλα: Άριστ. Μαυρωτάς 1.

*Υπέρ τής διδος Μελομένης Μητρομάρα: Άριστ. Μαυρωτάς 2, Παπαγιώτα Μαυρωτά 1.

*Υπέρ τής διδος Μαρίας Έπιτροπάκη: Β. Χ. 10.

*Υπέρ τής διδος Εύθυμίας Μοάτσου: Άρχοντούλα Εύγγελλου 7.

*Υπέρ τής διδος Αντιγόνης Μεταξά: Λίκης Όσανιώτης 2.

*Υπέρ τής διδος Έσθήρ Αάσκας: Ρίτα Μιλλίδου 1, Μαρκα Νικολαΐδου 1, Πολη Μακρίδου 1, Νίκος Βαλέρος 1.

ΔΙΑ ΤΩΝ ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΩΝ ΣΥΝΑΓΕΜΩΝ

*Υπέρ τής κ. Μαρίας Κοκοπούλη: «Φινταρά» τών Αθηνών 1, Γιάννης Λούντζης 5.

*Υπέρ τής διδος Μαρίας Λουσιμάου: «Μακεδών» 1.

*Υπέρ τής διδος Μαρίας Κούρη: Άνδρέας Μουκικιώτης 5, Πάνος Πόρος 1.

*Υπέρ τής κ. Καλλιόπης Χαρίση: Χρ. Βλάχος 2.

ΔΙΑ ΤΩΝ ΣΥΝΑΓΕΜΩΝ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖ. ΤΡΕΦΩΝ

*Υπέρ τής κ. Βάσως Ίαζου: Άριστ. Μαυρωτάς 1.

ΔΙΑ ΤΩΝ ΠΡΟΣΦΥΓΙΚΩΝ ΣΥΝΑΓΕΜΩΝ

*Υπέρ τής διδος Νίτσας Μελαχροινού: Θάνος Σπυριδής 6, Βάσσω Παπαδάκη 8, Τούλα Μ. Ίμεριδου 7, Νίτσα Έμμαουηλίδου 2, Έμ. Άνδρουλάκης 7, Ι. Παπαγεωργίου 1.

*Άλέξανδρος Μ. 5.
*Υπέρ τής διδος Αντιγόνης Πικερά: Νίκος Άντωνάς 2.

*Υπέρ τής διδος Αταλάντης Άντωνιάδου: Έλένης Κολλιγιά 10.

*Υπέρ τής διδος Δέσποινας Άλεξάνδρου: Δ. Ζήσιμος 4.

*Υπέρ τής διδος Θαλαίας Βόγοβιτς: Αδα Μίλλερ 7.

ΤΗ ΟΝΟΜΑΤΗ ΤΩΝ ΥΠΟΨΗΦΙΩΝ ΚΑΤΑ ΠΟΛΕΙΣ

ΑΘΗΝΩΝ

ΑΣΤΙΚΟΥ: Ρίτα Μεγαλδου 279, Βιργίνια Διμφοπούλου 193, Δέλα Γιαννάκου 128, Ίσηνη Φραγκιά 134, Αντιγόνη Μεταξά 56, Τούλα Μπαξβάνη 84, Όλγα Οικονομίδου 23, Μαρία Λαμφοπούλου 13, Μίνα Κυριακού 23, Δ. Κούρου 2, Ζιλιά Δεσφάδ υ 2, Φούλα Γιαννιούλη 7, Άδρα Δελιγού 6 Έσθήρ Λάσκαρη 4, Μίρια Έπιτροπάκη 10.

ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΟΥ: Άλίχη Θεοδοριδου 63, Φωτεινή Λούη 56, Μιράντα Μιράτ 54, Καλλιόπη Χαρίση 54, Μαρία Κοκοπούλη 52, Θρία Κούρη 50, Μελομένη Κολλιγιά 26, Όλυμπία Καντιώτου 25, Ζαζα Μαρλιανή 28, Άφροδι τηΛουτσίη 52.

ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΤΑΞΕΩΝ: Βάσσω Ίαζου 215, Λάδρα Βέργου 101, Ματίνα Χατζηϊωάννου 20, Μα. α Νικητρώ 7.

ΠΡΟΣΦΥΓΙΚΟΥ: Άλίχη Θεοδοριδου 353, Μαρκα Κιμνηνών 74, Αταλάντη Άντωνιάδου 74, Τούλα Χιτζηλιωάννου 33, Δέσποινα Άλεξάνδρου 36, Αντιγόνη Πικερά 19, Αντιγόνη Λαπαρόδη 7, Βασιλεα Κωνσταντινου 26, Θαλαία Βογοβιτς 10.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ

ΑΣΤΙΚΟΥ: Νίτσα Λοιδωρικιώτου 31, Μπέμμη Κοσμιά 3.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΑΣΤΙΚΟΥ: Λιή Διοκοπούλου 116, Έλισσώ Γκανάλη 10.

ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ

ΑΣΤΙΚΟΥ: Στυλιανή Μίζου 2 ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ: Πίτσα Σαμαροπούλου 1.

ΚΡΗΤΗΣ

ΑΣΤΙΚΟΥ: Εθαγγελία Χαριλαμπίκη 41, Μαρία Ζουδίκη 10, Εύθυμια Μοάτσου 10.

ΑΔΕΛΦΕΙΑΣ

ΑΣΤΙΚΟΥ: Vichi Nicolaΐδου 56.

ΠΥΡΓΟΥ

ΑΣΤΙΚΟΥ: Λιζέτα Μωραΐτιδου 10, Μαρια Κουλιμπά 12.

ΝΑΥΠΑΚΤΟΥ

ΑΣΤΙΚΟΥ: Ίωάννα Καρναβέλλα 56.

ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ

ΑΣΤΙΚΟΥ: Μελομένη Μητρομάρα 4.

ΠΑΤΡΩΝ

ΑΣΤΙΚΟΥ: Αίσιος Κανελοπούλου 24.

ΚΑΡΠΗΝΗΣΙΟΥ

ΑΣΤΙΚΟΥ: Άθ. νασια Τσιτάρα 36.

ΣΕΡΡΩΝ

ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΟΥ: Μαρνα Λουσιμάου 1.

ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑΤΑ

Γ. Τσιτάρα τον Φύλλα έστίλησαν. Κ. Πολυκράτης. Σας έγραψαμε ταχυδρομικώς δια δεχόμεθα Μ. Παπαμιλλίδου, Ν. Ζαχαρολά, Κ. Ρήγα. Συμφορηά γιά τού «Φιλί σέ Σκοτάδι» έήρθησαν. Δήμητρο Γεωργιάδου. Έλπίζομεν προσεχώς να έκδοθί. Σταθ. Κορυμπελά. Δεν γνωρίζομεν δυστυχώς.

Έσγράφησαν σύνδρομηται οι κ. κ. Ι. Παπαδόπουλος, Άθ. Δελιολάνης, Κ. Κόλλιας Μαρία Κορωάκη, Ν. Άντωνάς, Ε. Οικονόμου, Θεοδ. Ζαχαριών.

«ΕΝΑ ΦΙΛΙ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ»

Όλοι οι αισθηματίαι όλοι οι έρωτευμένοι όλοι οι φίλοι των γραμμάτων όλοι οι έσκατά των ώραιων βιβλίων

Θ ΠΛΟΥΤΙΣΤΩΝ ΤΗΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΝ ΤΩΝ

με τού μυθιστόρημα του κ. ΣΠ. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ

του όποίου ήρχισεν ή έκτύπωση και θά είναι έτοιμον έντός του προσεχούς μηνός.

Κάθε άντίτυπον με ώραιον έξώφυλλον Λαχ, 10.

Όι άποστέλλοντες τού άνωτέρω άντίτυπον εις τά γραφεία μας θά τού λάβουν ταχυδρομικώς.

Κάθε άντίτυπον με ώραιον έξώφυλλον Λαχ, 10.

Όι άποστέλλοντες τού άνωτέρω άντίτυπον εις τά γραφεία μας θά τού λάβουν ταχυδρομικώς.

*Υπέρ τής διδος Βασιλείας Κωνσταντινου:

Η ΣΤΗΘΗ ΜΟΥ

Τού σημερινού φύλλου σάς προσφέρω την μετάφρασιν ενός διηγήματος τού εκ των καλλίτερων Γάλλων αδαημειών Έγγέλου Λαβριαν. Ο «φύθος του θανάτου» εις γραμμάτω με τόσην άπλήν τρυφερότητα, με τόση ποιή περιγραφή του χαρακτήρος ενός άνθρώπου που τρέμει στή ίδια του θανάτου και που όταν έχεται ή μοιραία σιγή διαφεύδεται, ώστε έξέζει τού τυχί της ιδιαιτέρας προσοχής των αναγναστών μου. Έπίσης ή άγαπητός μου συνεργάτης Ροπέό από τού σημερινού φύλλου θά σάς προσφέρει κάθε βδομάδα και την ανάλυσιν ενός έρωτικού ουναισθήματος. Η ζήλεια, ή άδιαφορία, ή άγαπώσιμη στήν έρωτα, ή συναισθημάτα εις; Άπό τί γεννώνται και τί άποτέλεσματα άποφέρουσιν; Αυτό θά σάς τού μάθω ή ειδικός γι' αυτά τά ζητήματα κ. Ροπέό, πού, καθώς και ή ίδιος με βεβαίως, ειπε πα α ό ός.

Τά λόγια τής Όδύσσης κ. Ν.Κ. Άντωνά ειπε θνα κομμάτι κάλλιστο άλλα πού άδυνα και άκατάληπτα μωρό με τού μεταφρασμένο. Κ' έπειτα έξέετε καλά θαι δεν δημοσιώνεται χειρόγραφα γραμμένα και έπι των δύο άγεων τού ψυδρόνου Καννίβαλο θά δημοσιουθούν, άλλα τού προσέχετε να μη γράφετε πάγματα θλω δόλοον άσχετα με τού θέμα μόνο γιά τού έπιτυγχεται ή δημοικαταλήξια. Τού τελευταίου τετραστικού «ψήφο στας γυναικας» περιτί.—Γ. Βαούτση ν βιογραφία εις άνθρώπου, κοινή, όπως ειπε όλων. Δεν ειπε αυτό πού μου χραιζέται. Περιμένο και άλλο κάλλιστο γιαι τού γράμμα σάς ειπε καλό. Άν ό ό. Κ. Σένον. Άν μου έπιτρέψετε μια συμβολή, μην έπεδιδώθε μοι με την ποιήσι. Άν αισθάνσθε άπαιρητον την άνάγκην να γράψετε και γράφετε πεζά. Γ. Μ. ασσιάν. Κάτι προσπαθήσατε να κώμετε με τού Χρόνια πολλά, άλλα δεν τού κωστήδωσατ. Τόλιαν Χαλό υ ή λ. α. ν. Σ' εα ποιήμα δεν μεταχειρίζονται δύο μέτρα, έτοι άπότομα. Α Μεροτη ο η ν. Μην άσχελοθε με ρομαντικά πεζοτρύφουδα.

Δεν ειπε τόσο εύκολο να γράφη κανεις τέτοιον έθνος έργα, όσο φαντάζονται μερικοί.—Πρώτη φορά άπέσω από σάς κ. Γ. α. ν. Σ. κ. ο. π. ε. ν. και μέλιστα έμμέρωσε, θαι ή άγάπη έχει τολήπης. Πού περξέσω αυτό.—Σταθροον Έδ έμην η Καλό Σέλινεθ μου τακτικά.—Γιάννη η Ν. α. β. ... τού «Στό Μοναστήρι» θαι γράμμα πού θά λει τίποτα τού όποιο μωρό θά δημοσιουθή. Δεν έχει θέμα, θαι έχει σόσια, θαι γράφημα με κανένα σκοπό, άλλα μόνο γιά να γράφη τού χειρότερο είλατμα. Άσφώδες πού έπίσης και τού «Κιότσα». Φαντάζομαι θαι δεν ειπε θανάτον να βλέπη κανεις δάκρυα να σάζον ού χαλί, θαι χονδρά κ' αν ειπε.—Α η μ. Α η μ. π. ο. α. κ. η. η. «Πρώτη άγάπη» σάς έχει πολλούς σολοικισμούς. Τί δημοικαταλήξια ειπε τού «έκείνη» με τού εγώπη; Όταν γράφετε θνα ποιήμα γιαι τού είλιος γαλλικός; Σηθ δημοικηθ, μοίρετε θαι μοίρετε να ήπτε και τού πόνο τής καρδίας μου; Ά ο η. Κ. ο. σ. ε. α. ν. Ποίημα με μωτοχς (βαδίζωσα φθάνει) δεν δημοσιουεται. Άδραν Δελιολάνη θαι Έσγράθησαν δύο ο ΕΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

—Θέλων όπως διασχεδάσω την μακροχρόνιον μονοτονίαν τού άνταλλαγίν φωτογραφών με πνευματικώς δεσποινίδας άπάσης τής Έλλάδος, Κύπρου και προσφυγοπούλης από 17 22 έτών. Σκοπός γνωσιμία, ειλικία. Διεύθυνσις: Σ. Ρ. Ροζ 8 Μινδύρα Phodesia South Africa

Δέσας, πού κωδέτε πραγματικό πόνο ή καρδιά σας, άλληγογραφούμε; Σκοπός: έσρα σύνδεσις. «Άπογοητευμένοι». Λειβαδάς Σελώνου, Χανιά Κρήτης. —Χαμένη Άγνή». Άντι άλλης έξηγήσεως εις τόν γόισιν όύ ένθουμω μίαν πού παλαιάν άλήθειαν εις κάθε άνθρώπου παρρησιάζεται μια έντελής έμμερωτική περιστασις ήτις θνάται να τή άποθή ώφέλιμος καθ' έθον του τόν βιον, άλλομονον θαι εις έκείνον όστις δεν έπωρησθη τής περιστάσεως ταύτη. Michel

—Άλληγογραφώ με Φεμινιστικές Δεσποινίδας, πού κυρίας, άλληγογραφούμε ύποστηρίξει και ή φιλία. Ρήγας Κωνσταντίνος ΙΙ Άνεξ. Τάγμα, 3ος τάχος, Τ.Τ. 900 β'.

—Ο κ. Άριστοτέλης Οικονόμου και ή Λις Πίτσια Παντοζίδου έδωσαν άμοιβήσαν ύπόσχεσιν γάμου.

Νέος, άγων ήλικίας 24 έτών, πού διετίς μεταγώστεισεν εις τού άπέναντον κράτος τής Άσσυρίας, έπειθθ θαι σέπτεται τού έσχόμενον έτος να έπαυκάμψη εις την Έλλάδα, ζητεί άλληγογραφίαν με άβρος και μορφωμένες δεσποινίδας άπάσης τής Έλλάδος. Προτιμώται Άθηνών—Πειραιώς. Σκοπός γάμου. Ψευδώνυμα έπικαλιούνται Γράφωτε: George Anastasiou 547, Monroe Ave Detroit Mich. U. S. A.

Τρεις νεαροί ύπόβρις, εύρωσκόμηναι ως καταδικασμένοι εις τού βουνα τής μεθροίου οίλων παρά δίδων άλληγογραφίαν πρως άνακοψίαν τής μονοτονίαν και κοπιαστικής ζωής των. Προτιμώται προσφυγοπούλης και Άθηνών, Πειραιώς, Πατρών, Θεσσαλονίκης, Κερκίρας και Χανίων. Διεύθυνσις: Τρεις καταδικασμένοι. Μωρεκίτης Θεάκης. —Δεσποινίδα V. Veru, Άλεξάνδρεια, γιαι θαι άκατήληπον τήν επιστολήν μου; Έπιστολή σας μ'εα έχει ληφθί. Θεόδωρος Μιχαλάκης.

—Ζητώ άλληγογραφίαν με διδας άπάσης τής Έλλάδος. Σκοπός ό,τι έπακολούθησιν. Προτιμώται Κεφαλληνίας, Λαρισίας, Τρικάλων και Καρπίνης. Ψευδώνυμα άποκλειούνται. Γράφωτε: Φώτην Ούρουμην, π. ρ. Γενίτα Μακεδονίας.

—Νιός τής νυκτιό, «Μαθρος γάμος».

ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ

«Νιός τής νυκτιό, «Μαθρος γάμος».

ΕΝΑ ΦΙΛΙ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ,

«Νιός τής νυκτιό, «Μαθρος γάμος».

ΤΑ ΙΔΙΟΤΕΡΑ

30 ΛΕΥΤΕ ΕΚΚΛΗΤΗ ΛΕΞΙΣ

Δεσποινίς με άριστίας συστάσεως ζητεί θέν εις ένα σοφρον κατάστημα διά ταμία. Γράφωτε Βεν. Γραφεία «Σφαίρας», Ένταύθη.

—Σούλα. Πώς δεν ήλδατε; μήπως τίποτα πονοκάρφαλος; Δι' άλληγογραφίας ζητώ να γνωρίσω κυρίαν πρόσφρα νασάν διά την άνάδεισιν έργασίας έπισκοπής. Γράφωτε Νεοκλήν Θυρίς 67 Γραφεία «Σφαίρας».

—Μ. Καρναποπούλου. Σας εύχαριστώ θερμώς. Α. Μ.

—Κορίτση τής Άθήνας, νεαρές προσφυγοπούλης, δύο δεσποινίδες ύπόβρις, πού ή κωπή τους μοίρα τής πέταξε στήν άλλην άκρη τού πλανήτου μας, ζητούν παρηγορία από μορφωμένα κορίτσια πού να νοιώθουν τού εγγενές άσθημα τού πόνο. Όποια σταλή και τήν φωτογραφία τής θά λάβη θνα δώρο μέσφ τής «Σφαίρας», Άλληγογραφία Γαλλιστί, Άγγλιστί, Γερμανιστί και Έλληνιστί. Τά ψευδώνυμα άποκλειούνται. Θεόδωρος Τριφυλλής, Ίωάννης Μάγρος, Γράφωτε: Theodore Trefiles, 176 George St. Sydney N. S. W.

Νέος ζητών να εύγη άλλην άνακούφισιν έξέστω άνταλλαγίν Κορυκοτάλι με δεσποινίδας. Σκοπός φιλία. Προτιμώ κάλλους. Άλληγογραφία Έλληνιστί, Γερμανιστί, Άγγλιστί, Γαλλιστί. Γράφωτε Papeteri Tzitouris Freres, rue «Αετιδίου», Rue Paradiji 21, Galata, Constantinople.

—Νέος σοβρός ζητεί άλληγογραφίαν με μορφωμένες διδας και χήρας Άσθίδας και προσφυγοπούλας Γράφωτε: Ρ. Γ. γραφεία «Σφαίρας» θυρίς 80.

—Θέλων όπως διασχεδάσω την μακροχρόνιον μονοτονίαν τού άνταλλαγίν φωτογραφών με πνευματικώς δεσποινίδας άπάσης τής Έλλάδος, Κύπρου και προσφυγοπούλης από 17 22 έτών. Σκοπός γνωσιμία, ειλικία. Διεύθυνσις: Σ. Ρ. Ροζ 8 Μινδύρα Phodesia South Africa

Δέσας, πού κωδέτε πραγματικό πόνο ή καρδιά σας, άλληγογραφούμε; Σκοπός: έσρα σύνδεσις. «Άπογοητευμένοι». Λειβαδάς Σελώνου, Χανιά Κρήτης.

—Χαμένη Άγνή». Άντι άλλης έξηγήσεως εις τόν γόισιν όύ ένθουμω μίαν πού παλαιάν άλήθειαν εις κάθε άνθρώπου παρρησιάζεται μια έντελής έμμερωτική περιστασις ήτις θνάται να τή άποθή ώφέλιμος καθ' έθον του τόν βιον, άλλομονον θαι εις έκείνον όστις δεν έπωρησθη τής περιστάσεως ταύτη. Michel

—Άλληγογραφώ με Φεμινιστικές Δεσποινίδας, πού κυρίας, άλληγογραφούμε ύποστηρίξει και ή φιλία. Ρήγας Κωνσταντίνος ΙΙ Άνεξ. Τάγμα, 3ος τάχος, Τ.Τ. 900 β'.

—Ο κ. Άριστοτέλης Οικονόμου και ή Λις Πίτσια Παντοζίδου έδωσαν άμοιβήσαν ύπόσχεσιν γάμου.

Νέος, άγων ήλικίας 24 έτών, πού διετίς μεταγώστεισεν εις τού άπέναντον κράτος τής Άσσυρίας, έπειθθ θαι σέπτεται τού έσχόμενον έτος να έπαυκάμψη εις την Έλλάδα, ζητεί άλληγογραφίαν με άβρος και μορφωμένες δεσποινίδας άπάσης τής Έλλάδος. Προτιμώται Άθηνών—Πειραιώς. Σκοπός γάμου. Ψευδώνυμα έπικαλιούνται Γράφωτε: George Anastasiou 547, Monroe Ave Detroit Mich. U. S. A.

Τρεις νεαροί ύπόβρις, εύρωσκόμηναι ως καταδικασμένοι εις τού βουνα τής μεθροίου οίλων παρά δίδων άλληγογραφίαν πρως άνακοψίαν τής μονοτονίαν και κοπιαστικής ζωής των. Προτιμώται προσφυγοπούλης και Άθηνών, Πειραιώς, Πατρών, Θεσσαλονίκης, Κερκίρας και Χανίων. Διεύθυνσις: Τρεις καταδικασμένοι. Μωρεκίτης Θεάκης. —Δεσποινίδα V. Veru, Άλεξάνδρεια, γιαι θαι άκατήληπον τήν επιστολήν μου; Έπιστολή σας μ'εα έχει ληφθί. Θεόδωρος Μιχαλάκης.

—Ζητώ άλληγογραφίαν με διδας άπάσης τής Έλλάδος. Σκοπός ό,τι έπακολούθησιν. Προτιμώται Κεφαλληνίας, Λαρισίας, Τρικάλων και Καρπίνης. Ψευδώνυμα άποκλειούνται. Γράφωτε: Φώτην Ούρουμην, π. ρ. Γενίτα Μακεδονίας.

—

ΤΑ ΡΑΒΔΑΞΑΚΙΑ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΥΣΗ

ΤΟ ΚΟΜΜΑ ΤΗΣ ΣΥΜΦΙΛΙΩΣΙΟΥΣ

Περδίκου μ' π'λί μ',
"Αντι, Περδίκου μ', γιάνιρό
κ' γιό στ' βρούση καρτιρώ.
"Ελαβουν, μαθές, την
ἀδριφή σ' τν' Μαργούλα,
ὄπ' μ' τν' ἔστλις διὰ νὰ μ'
ἱξυμενίσ' ὑστ' ρις ἀπ' τ'ς
τόσ'ς κασκαρικός ὄπ' μού-
φτιασ' ἰσάτ'ς κ' σ' ἱφ-
χαριστάου πούλυ. Κόμμα
δηλιαδὴς συμφιλιώσιους
θὰ φτιασ' ἰτώρα κ' ἡ ἀ-

δριφή σου σὰν τ' μπάροπα τ' Ζαίμη, γιὰ νὰ
σ' ἀγαπήσου μαθές, γιὰ νὰν τὰ σιάξ' μὲ κί
νὰ καλοπαντριφτοῦμι, καλουμιλίτα κ' ἔρχε-
τι, τὸν κακό σ' τν' κηρό κ' ἰσένα κ' ἔκειοῦ
ὄπ' σ' ἔβανι. Μουρ' τν' ξέρ'ς καλά τν' Μαρ-
γούλα, πιδί μ'; Κόμμα συμφιλιώσιους, οὐρή,
εἰν' αὐτοῦνη γιὰ κόμματους μὲ οὐλα τὰ ἱξαρ-
τήματα κ' τ' ρουμπινέτα;

Αὐτοῦνη εἶνι ὄπ' θὰ σ' ἀπουδιαλύσ' νὰ
ὄρ' ἀρχίτιρα κί θὰ σὲ κὰν' σκουπ' ἴδουρητο
ὄπ' θὰ σὲ πὰρη οὐ ἀγέρας. Οὐρ' στ' χουρηγιό
ἱζούσ' αὐτοῦνη γιὰ σ' β'νά; Αὐτοῦνη μαθές
ἰλύσσαξι γιὰ σιρικό. Ἀμτί μ' τν' ἔστ'λις; Ἰ-
γὼ μούλις τν' εἶδα, εἶπα, πιδί μ', πὼς θὰ μὴ
δαγκώσ'. Ἐπεσ' ἀπάνου μου κί κόντιβγι νὰ
μὴ ρουφίξη. Σὰν καραμέλλα ρούσ'κη μὴ πι-
πίλας τὸσ'ν ὄρα.

— Ρε Μαργούλα μ', τς' λτέου, κὰνι κί κουμ-
μάτ' νισάφι. Ἄσι κί γι' αὔριο...

— Μουλι, μ' κἀνει, ἡ Περδίκου, νὰ σὶ
φ'λάω νὰ ὄρα.

Τὸ βράδ' σὰν πῆα μὴ τοῦ καλὸ νὰ πέσου
τσουπ' ξωκίσου μ' κ' ἡ Μαργούλα...

— Θα πέσου μαζί σ', μ' κὰν'...

— Ἄντι, Μαργούλα μ', στοῦ ξινουδουχείου
κί δὲν χουράμι δὴ μέσα... Τίπ'τις...

— Ἔτσι μουλι ἡ Περδίκου.

Δὲν χάνου κηρό, τν' ἀράσου κί μίνια κί
δύμου γιὰ τ'ν παρὰσταις τ'ν πρωτουπλάστ'ν.

Οὐρὲ ζούδιου, ἀφοῦ μὴ ξέρ'ς πὼς εἶνι ἀποῦ
γεννιτιοῦ μ' μαθές νὰ μὴν ἀντέχου τί δαι-
μουνα, τί μου τ'ς στέλν'ς αὐτ'ς τ'ς πειρασμ'ς;
Γιὰ συμφιλιώσιους διὰ τ'ς τ'ν Μαργούλα ἡ
γιὰ νὰ μὴ κὰν'ς νὰ σ' ἀπαρτήκου νὰ ὄρα
γληγουφ'τ'ρα;

Ἄποῦ τὰ κανις τὼρα σπεύσου νὰν τὰ κα-
νουνίσ'ς τ' λόγ' σ'... Τ'ν Μαργούλα δὲν τ'ν
ἀφίνου νὰ φύγη μαγάρι κ' ἡ χ'λέρα νὸ πέση
στ'ν τόπου. Μ' ἰπῆρι μὴ τ' κομμα τ'ς. Τιλείου-
σι... Πάρι τὼρα νὰ πιτσέτα κί σκουπίσου
γιατί λιρὼθ'κ'ις.

Ταῦτα κί μένου, γειά σ' κ' ἀντίου μ'.

ΜΗΤΡΟΥΣ ΚΟΥΡΝΟΓΡΑΦΟΥΣ

ΤΑ ΠΑΡΑΠΟΝΑ ΤΗΣ ΜΟΔΙΣΤΡΟΤΑΞ

ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΜΠΟΥΡΑ

"Αχου, μαμάκα μου, μαμακίτσα μου, μα-
μακουλίτσα μου, τί φοβερόν που ἦτον αὐτὸ
ποῦ ἔπαυον ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἡμε-
ρῶν αὐτῶν. Βρῆκεν ἐκεῖνος ὁ βαγα-
κόντης ὁ Μπούρας τὸν ἡγαπητόν μου
Ἄθανάσιον καὶ τοῦ ἐξήτησε χρημα-
τικὸν ὄξυ διὰ τὸν ἐξαποστειλῆ
χωρὶς πασαφόρτι εἰς τὴν Ἀμερικὴν
διὰ νὰ ἐπῆγαινα καὶ ἐγὼ κί νὰ γι-
νόταν ἐκεῖ ἡ νεκροσυμμοχὸς ἀκολουθία
τοῦ γάμου μας. Ἄχ! τί ληστής ὁ του

εἶνε αὐτὸς ὁ Μπούρας... Τοῦ ἐπῆρε τὰ λεπτὰ
τοῦ Ἄθανασίου μου καὶ δὲν τοῦ ἔδωκε τίπο-
τες καὶ τὼρα τὸ καυμένο τὸ πολακὶ μου κά-
θεται στὸν Πειραιεῦ καὶ κλαίει ἀσπλάχνως,
ἐνεκα ποῦ δὲν ἔχει καὶ τὰ ναῦλα γιὰ ν' ἀνε-
βῆ ἀπάνω... Ἄχ! κακὸ μου ἀγέρι, γιατί δὲν
ἐρότηξες κ' ἐμένα τὴν κακομοιρούλα; Δὲν
σοῦ εἶπα χιλιάκις φορὰς πὼς νὰ μὴν κἀνης
τίποτες ἀν' πρῶτα δὲν παρῆναις καὶ τὴν ἰδικὴ
μου γνώμη, ὅπου εἶνε πάντα καλὴ καὶ τὴν
προτιμᾶνε ὅλες αἱ κυρίες... Ἄχ, χρυσούλι
μου, τί ἔπαθες τὼρα... Στείλε μου, μαμακί-
τσα μου, δραχ. 3;10 γὰν τοῦ στείλω γιὰ ν'
ἀνέβῃ στὰς Ἀθήνας, γιατί δὲν μπορῶ διόλου
τὴν ἀποχωρητήριό του ἐγκατάλειψιν. Δὲν
μπορῶ. Ἄχ, βράχ!

Ἡ ΜΗΡΙΤΣΑ

ΤΥΠΟΙΣ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ «ΣΦΑΙΡΑ»
Ἀθῆναι - Ρόμβης 16

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ

ΗΓΟΥΝ ΟΜΙΛΙΑΙ ΕΠΙΚΑΡΡΟΙ

Τοῦ καλοκαιρίου
πεπερασμένου
καὶ τοῦ φθινοπωρέος
ἀλξάμενου
ἐνεσκήφατο Ἀθήναζε
ἡ χορευτομανία,
εἶπερ ἄπανδες ὀρχοῦνται
εἰς τὰ ὀρχηστοδιδασκαλεῖα
τὸ ὅποιο
γλῆνδιον ποδῶν τε καὶ

Κοιλίαν.
Κί γὰρ ὁ χορὸς μέσον
λαμβρὸν
πρὸς γνώριαν δεσφοινίδων
ζωντοχῆρων καὶ κυριῶν,
ἀπεφάσιον ἔγωγος ὁ γε-
ροῦς,

οὐκ μὴν ἀλλὰ καὶ τὰ μάλα λιγυρὸς
καὶ ἐμετέμβην τραμιόθεν εἰς τὸ «Τροκανθερό»,
τὸ ὅποιο
κένδρον τῶν ἡμιτρίτων κυριῶν καὶ κυριῶν
Ἐπει δὲ εἶμι ἀριστὸς ὀρχηστής,
κοινῶς χορευταρῆς,
συνέληψον μίαν νόαμα
μὲ βούσσον καὶ ἐγάμας παχυλάς
καὶ ἠρξάμην ὑπόουλος θωπείας καίπροστριβᾶς
ὀρχησάμενος μετὰ πῆδων κουνισθὸς καὶ πε-
τακθὸς

Βάν τε μ' τ' ἰρκ, φῶξ τρὸτ καὶ ταγκὸς,
τὸ ὅποιο
λαλεῖ εἰσέτι ἡ πέρδιξ μου περὶ γλινδίων.

Ο ΑΓΚΑΘΗΓΓΕΛΟΣ

ΠΡΟ ΤΗΝ ΖΩΝΗ ΤΩΝ ΝΕΟΠΛΟΤΩΝ

Η ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ

Κυκλοφοριακώτατοι μητρε μου,

Προφές το ἐσπέραν ἀνήλθον εἰς τὴν δι-
ράτσαν τοῦ σπιτίου μας διὰ νὰ καταρυσῶ ἀ-
νευδύτως, ἐνεκεν ὅπου
ὁ Ἀρξέο δὲν ἤθελε ὁ
ἀιλχαιάνθρωπος νὰ μοῦ
δώκῃ λεπτὰ ν' ἀγοράσω
μίαν συναυλιαν, ὅπου
γρόφανε ἡ φημερίδα
ὅτι ἐπαλοῦσαν πολλὰς
μεθ' ἀσθμάτων καὶ ἀνευ.
Ἄχ! ἐσὺ γνωρίζεις πό-
σον μοῦ ἀρέσει ἡ μου-
ζικὴ ὅπου κ' ἐκεῖνος ὁ
Ἄποστολος ὁ Κεῖσαρος
τῆς Ἰουλίας ἔχει γραμ-
μένα πολλά. Ἐγὼ δὲν

εἶμαι ποῦ σὰς ἔστειλα εἰς τὸ χωρίον σας τὴν
λατέρνα τὴν ἡμέρα ποῦ εἶχετε πανηγυριν καὶ
εἶδατε πόσο μουζικοευτραφῆς εἶμαι; Γιατί λοι-
πὸν νὰ μὲ ὀπισθοχωρῆ ἔτσι ὁ ἀντρας μου;
Τὼρα ποῦ θ' ἀρχίσῃ ὁ χειμῶνας καὶ θὰ κἀμῃ
ψύχρον καὶ ὀρρασίαν πὼς θὰ παλίνω στὴ
σοσαρὲ δίχως νὰ γνωρίζω συναυλιαν; Ἡ κερὰ
Μπαζιλί, (κυρὰ Βασίλεια δηλαδή), μοῦ εἶπε
πὼς ὁ ξάδερφός της ὁ Μπετόβες ἔχει φτιασίει
πολλὰ ὄρατα τραγῳδία καὶ πῶ; πρὲπει νὰν
τὰ μάθω... Στραβομόρα του τοῦ ἀφιλότιμου
τοῦ ἀντρα μου ποῦ μὲ ἐμποδᾷ νὰ ξετυλιχθῶ
ἐπιτότ μουζικὸν διαπέδου... Ἀνέβηκα κ' ἐγὼ
στὴν δαράτσαν, ἔκαμα τὸν σταυρό μου κ' ἔ-
σκυψα γιὰ νὰ πέσω... Θὰ πῆς ἔτῳρα γιατί
δὲν ἔπασα; ὄχι, μήτρε μου, πὼς ἐφοβήθηκα
μὰ ἦταν ἀπὸ κάτω ἕνας σταφυλάς καὶ δὲν ἤ-
θελα νὰ πέσω ἀπάνω του γιὰ νὰ μὴ με παρα-
ξηγήσῃ ὁ κόσμος...

Φιλῶ τὴν ἀριστερὰ σὺς καὶ μένω αἰωνίως
ἀφορισωμένη καὶ μετὰ διαλείψεως πολλῆς; ἡ
ἀπόγονός σας

ΒΗΤΤΑ

REVUES ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

ΣΤΟΝ ΤΑΧΡΑΝ

"Ένας γιατρός σ' ἐτί-
[ναξε καλά
καὶ τότε ἐνοίωσεν ὁ
κόσμος τί γινότανε.
Τέτοια ἀσφρόσταιστού-
[χες στὸ κεφάλι σου
μονάχα ἕνας γιατρός
σοῦ χρειάζοτανε.

Θ ὙΝΑΣΠΙΣΜΟΣ

"Ελα νὰ κάνουμε, ἀ-
[γάπη μου, συνασπισμό
τουτέστιν νὰ ἐνωθῶ ἐγὼ μ' ἐσένα,
τὰ σώματα, ἡ ψυχὴ καὶ τὰ κρεββάτια μας
[νὰ γίνουν ἕνα.

Ο ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

ΤΟΥ ΒΛΑΜΗ ΤΑ ΚΑΜΩΜΑΤΑ

ΣΤΗ ΣΤΕΝΗ

Κί ὕστερα μου λές,
ρε Μανιῶ ἀσταύρωτη,
γιατί τσαχκρονιέμαι
καίτσαλακῶνα τὴ φῶ-
δρα τοῦ γελέκου μου
ποῦ προῶρισται νὰ
ζήσῃ καὶ θὰ ζήσῃ, ρε
ἀηδόναμου, γιατίστὴν
ἔταξα, ρε ἀμεταχέρι
στὴ παρθένα, νὰ σοῦ
τὴ κάνω προγαμαῖα
δωρεὰ γιὰ ταγέρ σὺν
κουλουριαστοῦμε..

"Ακου, μαρ' ἀδρε-
φούλα μου, τὸ λοιπὸν
καὶ νάαίσταντ' ἡ ἀνα-
τριχασμὸ σ' οὐλη-
νε τὴ ράχη σου
καὶ τῆς σπονδυλικῆς;
συμπεριλαμβανούμ ε-
νην.

Κατέβαζα τὰ προφές τὸ βραδίκι τὸ τελευ-
ταῖο ποδαράτο στὸ γνωστὸ ὑπόγειο τρο-
καντερό τοῦ μάστρο Μπροῦτζου τοῦ ἀρχιλα-
τερνατῆ καὶ νῦν μεγαλοβιομ' χάνου ταβερ-
νῆρη τῆς Πλάκας, ποῦχει μὰ γκαρσὸνα μέλι
ρε μανάρα μου, ὄτας καταφάνη ἕνας παληό-
φιλος μακαντάσης κάργα καὶ μοῦ κουβαλάει
τὸ μαντάτο πὼς τὸ Γιάγκο τὸν γραπώσανε
σκαστὸ καθ' ἣν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποῖαν,
ἀντριμοῦ καὶ διὰ περὶ φιλότιμο ἐνεκεν, ξε-
μέπερθε εἶσι γὰ γούστο κάποιο μάπα ποῦ
θέλησε νὰ τοῦ λεκάσῃ τὸ φιλότιμο. Γιὰ ἐρω-
τοδουλεῖα τοῦθ' ὄπερ, ρε ἀχτένιστη, μὲ τὴν
κόρη τῆς μαμῆς; τῆς Τάσενας ποῦ κάθε βδο-
μάδα ἀποχάιει καὶ νέο σύζυζ.

Παρατάω τὴν παρέα αὐθωρεῖ, ἀφοῦ πλέ-
ρωσα πρῶτα τὸ ρεφενεδάκι μου καὶ στρίβω
ἐν τάξει γιὰ τὸ τημηῖα διὰ πρώτην ἤδη βο-
λὰν μονάχος, τουτέστι καὶ μ' ἄλλα λόγια χά-
ρις καὶ ἀνευ συνοδεία.

Ἀλαφιασμένως καταφάνω καὶ κατευθί-
νομαι στὸ εὐάερο παραθυράκι τῆς στενῆς
καὶ μπανίζω τὸ Γιάγκο.

"Ε, ρε μυστήρια καὶ ἀνεμυστήρια. Τὸ κα-
κόμοιρο καὶ εὐέσφατο παιδάκι τῶχε βαρέσει
κατάσθηθα ὁ κοκῆτης τῆς ἀπογοήτεψης καὶ
δὲν ἐβγαλε λέξι, μόνο φουμάριζε κ' εἶχε μὰ
μούρη σὰ λῆρα.

"Εἶ ρε φιλικατῆ τῆς Καμκαρέας, τοῦ
λέω, ἔχεις λανθάνω νοῦ, μαρ' ἀδρεφάκι. Ρε
μέσα στὰ μάτια τῆς ἐξουσίας πῆγες, ρε, νὰ
διαφημίσης τὸν ἀντριμοῦ σου; χαθήκανε ρε
τὸ στενά; Ἄμ Γιάννης δὲν εἶσαι, καυμένε;

Κεῖνη τὴ στιγμὴ ὁ δεσμοφύλακας μὲ κον-
τοζωνάει.

— Τί κἀνεις αὐτοῦ;—μοῦ λέει.
— Καλὰ κύρ στρατηγὲ —τοῦλέω—τάπαιδιά;
— Τί λὲς μ' αὐτόν; μοῦ λέει.
— Τίποτες, κἀτι οἰκονομικὸ, τοῦ λέω.
— Στρίβε, μοῦ λέει.

— Κοί γιατί, μαρ' ἀδρεφούλη μου Ἄρχι-
στράτηγε, μοῦσαι τόσο ἀστηράξ; τοῦ λέω.

— Κόβ'ς λόγια μοῦ λέει, γιατί δέντῶχο γιὰ
τίποτε νὰ σὲ βάλω καὶ σένα νὰ τοῦ κῆνης
παρέα αὐτοῦ τοῦ χασικλῆ.

— Τί εἶπες, ρε, τοῦ λέω, χασικλῆς ὁ Γιά-
γκος; Ὁ Γιάγκο; ποῦνε τὸ καλλίτερο παιδί
τῆς Ἀγορᾶς; π' ὄτας θυμώση ἀναστενάξει
ἐφτάκις ἡ γῆς;

Θυμῶνε ὁ βλάμης καὶ μ' ἀρχίζει στὶς γρή-
γορες ποῦ μ' ὀλη τὴ γεωροφία ποῦ ξέρω, ρε
Μανιῶ, δὲ πρῶφτασα νὰ τίς μετρήσω.

— Μέσα, μοῦ λέει, νὰ μάθης νὰ μὴν ἀντι-
μιλῆς ἄλλη βολά.

— Ρε, ποῖος ἀντιμίλησε;
Γιὰ νὰ δώκω τόπο τῆς ὀργῆς ὄχι γιὰ τί-
ποτις ἄλλο, ρε Μανιῶ μου, ἀμα τὸν εἶδα ποῦ
ἐπέμενε ἀναγκάσθηκα νὰ τὸν ἀκολουθήσω
καὶ σὲ λιγούλακι βρέθηκα παρῆϊτσα ντουστά-
κι μὲ τὸ Γιάγκο.

Τὼρα καταλαβαίνεις πὼς τὰ πέρασα. Ἄς
εἶν' καλὰ ὄμως ὁ κύρ Μαθιὸς ὁ γυρολόγος
αὐτός, ἀδρεφούλα μου, μ' ἔσωσε.

Πῆγες στὸν ἀστυνόμο κ' ἀφοῦ τοῦ ἐξέθηκε
τὸ ἠθικό μου καὶ τοῦ περιέγραψε τὴν ἀνδρα-
εἶμαι, τὸν κατάφερες νὰ μ' ἀφίξη.

Ἄρεβουάρ, ρε Δημαρχίνα τῆς καρδιακῆς
πρωτεϊνοσῆς μου, καὶ κάνε μετάνοιες ἀπόψε
νὰ μὴ τρακάρω σὲ κἀνα στενὸ τὸ δεσμοφύ-
λακα τὸ μάπα, γιατί θὰ σοῦρη ἀγγελμα λυ-
πητερό πὼς...τὸν ξεμπερδεψα. Γιὰ νὰ ξέρης.

Ο ΒΛΑΜΗΣ